

CRIME
TIME

JUKKA-PEKKA

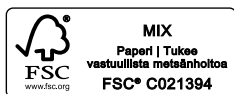
PALVIAINEN

LUMI-
AKVAARIO

Jukka-Pekka Palviainen

Lumiakvaario





Ensimmäinen painos

Kirjassa on lainattu seuraavia kappaleita: Voipallo (s. 100), sanat Heikki Salo, Romanssi (s. 114), sanat Reino Hirviselmä, Minun ystäväni s. 118), sanat Petri Virtanen.

Tekstin- ja tiedonloubinta kielletty.

Copyright © Jukka-Pekka Palviainen ja Docendo 2026

Crime Time -kirjat julkaisee Docendo.

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Kansi: Timo Numminen

Taitto: Noora Ohvo

Kustantaja:

Docendo, Jyväskylä

puh. 044 7270 250

info@docendo.fi

www.docendo.fi

ISBN 978-952-850-784-0

Painettu EU:ssa.

Marjalle

Maanantai
1. toukokuuta 2023

1.

Moottorivene tuli esiin sumun keskeltä kuin pieni tumman-keltainen kuu. Näytti siltä, ettei se hidastanut yhtään lähestyessään Syväraumanlahtea ja siinä olevaa pienvene-satamaa, joka sijaitsi Otan ja Syvärauman kaupunginosien välissä vain muutaman kilometrin päässä Rauman keskus-tasta.

Kuski ja keulassa istuva tähyistäjä olivat pukeutuneet tummanvihreisiin sadeasuihin. He olivat peittäneet päänsä hupuilla. Kokonaisuus sai heidät näyttämään muodottomil-ta möykyiltä.

Veneen pohjalla makasi keski-ikäinen nainen, joka oli kauhuissaan. Hänen kätensä ja nilkkansa oli sidottu nippu-siteillä. Naisen suuhun oli tungettu rätti, joka vaimensi kurkusta tulevaa jatkuvaa huutoa. Loput siitä jäi kaksitahti-moottorin äänen alle.

Nainen heilui rimpuillessaan veneen laidalta toiselle kuin hengestään taisteleva hauki. Erona oli kuitenkin se, ettei kala tiennyt kuolevansa. Sen toiminta oli vaistomaista. Nainen sen sijaan ehkä mietti jo kuoleman jälkeistä aikaa. Sillä taistelustaan huolimatta hän tiesi, että peli oli pelattu.

Sen muut veneessä olisivat nähneet naisen silmistä, jos olisivat halunneet katsoa.

Eivät he halunneet. Ei ihmisen tappaminen ollut sellainen asia heillekään, että he olisivat suhtautuneet siihen kevyesti. Parempi oli yrittää vakuuttaa itselleen, että kyse oli aivan tavallisesta vappuaamun huviajelusta. Niin aikaisen aamun, ettei ketään muuta ollut vielä liikkeellä.

Kuski ohjasi veneen lähelle laituria, joka oli lahdella ennen venesataman alkamista. Tähestäjä kiinnitti paatin köydelä tolppaan. He vilkaisivat tontin ylälaidassa olevaa lukaalia. Talossa paloivat himmeät valot. Hetki oli yhtä aikaa aivan tavallinen ja ladattu merkityksillä, jotka vain he kolme tiesivät.

Kuski ja tähestäjä tarttuivat kiinni naiseen ja raahasivat tämän rantaveteen. Kuski painoi naisen pään veden pinnan alle. Tähestäjä piti kiinni sätkivistä jaloista. Kauhun antoi naiselle valtavat voimat, mutta ne eivät riittäneet ylivoiman edessä. Varsinkin, kun hänen raajansa olivat sidotut.

Kun nainen lakkasi rimpuilemasta, kuski ja tähestäjä kantoivat tämän lähemmäs rantaa ja laskivat siihen kohtaan, jossa vesi ja maa kohtasivat toisensa. Sen jälkeen he irrottivat tästä otteensa. Tähestäjä kumartui lähemmäs naista. Hän erehtyi vilkaisemaan elottomia silmiä, jotka olivat kirkkaan siniset. Hän tiesi heti, että se oli virhe. Hän ei unohtaisi näkyä koskaan.

2.

Kiikartorni oli vaaleanruskea puinen näkötorni, joka oli rakennettu muutama kilometri pohjoiseen alkuperäisestä tornista, joka oli purettu 1956. Se oli ollut tähestys- ja

merkinantotorni, josta seurattiin satamaan saapuvia laivoja. Nykyinen rakennus oli 18,6 metriä korkea ja se oli tarkoitettu maisemien ihailuun. Se sijaitsi Syväraumanlahden venesatamassa vastakkaisella rannalla naisesta, jonka kasvoja ja vartaloa aallot nuolivat laiskasti. Simo Sukkula seisoi kalliolla tornin vieressä.

Tuuli tuiversi Simon vaaleita olkapäälle ulottuvia hiuksia. Hänen oli vaikea uskoa sinisiä silmiään. Hän polvistui nopeasti katajan taakse, ettei häntä nähtäisi veneestä. Vaikka aurinko ei ollut vielä noussut ja lahdella leijui sumu, venesataman lyhdyt valaisivat tienoon tehokkaasti. Niiden, hyvien laitteiden ja pitkän kokemuksen ansiosta Simo pystyi ottamaan laadukkaita kuvia hämärässäkin, vaikka etäisyyttä veneeseen oli useita kymmeniä metrejä. Toki hän myös käsitteli kuviaan niin kauan, että oli tyytyväinen. Hänellä oli siihen aikaa ja hän oli valmis käyttämään sitä.

Moottoriveneen ääni jatkoi loittonemistaan. Se palasi siihen suuntaan, mistä oli tullutkin eli kohti Rauman saaristoa. Simo palasi parkkipaikalle ja istuutui autoonsa. Ilmastointi availi huurtuneita ikkunoita. Radiossa juontajien äänet olivat pehmeitä. Kuin kuiskauksia tuulessa. Simo ei malttanut odottaa kotiin asti, vaan selasi hetken äsken ottamiaan kuvia ja videoita.

Aikaisemmin samana yönä Simo oli joutunut pettymään, kun juhlijat, joiden äänet hän oli kuullut merenlahden yli omalle terassilleen, olivat poistuneet sisälle sateen alettua pian sen jälkeen, kun hän oli saapunut kalliolle. Hän oli kuitenkin ehtinyt ottaa joitakin kuvia. Kuvaaminen oli hänen tapansa olla mukana juhliissa, joihin häntä ei koskaan kutsuttu.

Ennen juhlijoiden poistumista Simo oli ehtinyt kuvata jo jotakin erityistä. Keltainen vene oli käynyt paikalla aikaisemmin toimittamassa laiturille kasan muovipusseja, jotka juhlijat olivat vieneet mukanaan talolle. Simo ei tiennyt, mitä niissä oli ollut sisällä.

Vieraiden poistuttua sisälle Simo oli ajellut aamuyön ympäri kaupunkia etsien muuta kuvattavaa ja palannut sen jälkeen toiveikkaana paikalle pettyäkseen uudelleen. Mitään kuvattavaa ei ollut. Mutta sitten hän oli nähnyt keltaisen veneen palaavan lahdelle. Nyt sen kyydissä oli ollut kuskin lisäksi muitakin.

Hän oli ottanut elämänsä tärkeimmät kuvat ja pätkän videota. Sen hän tiesi jo nyt, vaikka elämää olisi toivottavasti edessä vielä vuosikymmeniä.

Simo ei soittanut hätäkeskukseen. Mitä se olisi hyödyttänyt? Nainen oli kuollut. Eikä Simo halunnut sotkeutua asioihin, jotka eivät hänelle kuuluneet. Poliisi olisi alkanut kysellä häneltä kuvista. Ehkä ne olisivat tehneet hänen luokseen kotietsinnän ja vaatineet nähtäväksi kaikki kuvat. Nekin, jotka hän oli ottanut viime kesänä Otanlahden uimarannalla.

Hän oli sitä paitsi saanut tarpeekseen kaikista viranomaisista. Hän oli ollut yhdeksänvuotias, kun äiti ja isä olivat kuolleet häkämyrkytykseen ryypättyään koko juhanuksen Vasaraisten mökillä. Simo oli löytänyt heidät palattuaan koulun kentältä pallo kainalossaan. Hän oli ollut yksin kaikki Valioliigan huippujoukkueiden hyökkääjät, puolustajat ja maalivahdit.

Simo muisti poliisit, lääkärit, sairaanhoitajat, sosiaaliviranomaiset ja psykologin. Hän muisti huolestuneet kat-

seet ja kuiskuttelut. Poliisin huonosti peitetyn ärtymyksen, kun hän ei osannut vastata kysymyksiin. Koulukaverien hetkellisen kiinnostuksen hänestä, kunnes se oli hiipunut johonkin tuoreempaan draamaan.

Simo katseli kuvasarjan vielä läpi. Viimeisessä kuvassa vene oli ajanut pois ja nainen makasi rantavedessä. Simo silitti etusormellaan näyttöä.

Hän pakkasi Nikonin kameralaukkuun. Oli ruvennut jälleen ripsimään vettä. Tuulilasinpyyhkimet alkoivat toimia rivakasti. Simo oli tyytyväinen, että hän oli tutkinut ennen kotoa lähtöä sadetutkaa Forecasta ja tullut paikalle autolla.

Venesataman ja Otanlahden uimarannan välisessä metsikössä näkyi liikettä. Simo valmistautui lähtemään liikkeelle niin nopeasti kuin tarvitsisi.

Parkkipaikalle ilmestyi kaksi lyhyttä ja heiveröistä hahmoa. Pojalla oli paksu talvipipo ja risuparta. Simosta hän näytti puutarhatontulta. Tytöllä oli rasvainen tukka ja ihoongelma. Kummankin silmät harittivat.

Tyttö koputti auton kuskinpuoleiseen sivuikkunaan. Simo avasi sen.

”Mitä asiaa?”

Poika kaivoi taskustaan ryppyisen kaksikymppisen.

”Heitätkö meidät keskustaan? Me tilattiin taksi, mutta se ajoi meidän ohi.”

Simo nousi ulos autosta, nappasi setelin käteensä ja potkaisu narkkaria vatsaan maihinnousukengällään. Hän oli hankkinut kengät sitä varten, jos joutuisi joskus tappeluun.

Kaveri makasi maassa kyljellään vatsaansa pidellen ja vaikeroiden. Tai ehkä se kuulosti enemmän itkulta kuin

vaikeroinnilta. Aikuinen mies ja itkee kuin vauva. Simo ei kyllä ollut varma, oliko kaveri täysi-ikäinen.

Päähän osuva potku hiljentäisi kaverin lopullisesti. Ajatus miellytti Simoa. Hän otti askeleen lähemmäs tuota ihmisen muotoista jätösäkkiä. Mutta silloin tyttö heittäytyi hänen jalkoihinsa.

”Älä! Anna meidän mennä. Mä voin ottaa sulta vaikka suihin.”

Simo katsoi tytön suuta, jossa jäljellä olevat hampaat kellersivät. Huulet olivat kuivat ja rohtuneet.

”Hyi helveti”, hän tuhahti ja istuutui takaisin autoonsa.

Hän lähti liikkeelle, mutta peruutti takaisin nuoren parin viereen. Nyyhkyttävä tyttö oli kumartuneena pojan viereen.

Simo pudotti saamansa setelin ikkunasta. Se leijaili tuullessa hetken aikaa ja laskeutui sitten tytön viereen.

Tyttö vilkaisi Simoa nopeasti omilla vetisillä ja rähmäisillä silmillään. Sen jälkeen hän laski katseensa häpeillen maahan ja mutisi:

”Kiitos.”

3.

Liikemies Pauli Häkönen siemaili 16 vuotta vanhaa single maltia, jonka oli luvattu maistuvan hedelmäiseltä, mausteiselta ja turpeiselta. Pauli maistoi vain turpeen tuijottaessaan merelle olohuoneensa suurista maisemaikkunoista. Hän ei juonut koskaan vieraiden aikana kuin jätteetä. Hän uskoteli muille sen olevan viskiä. Hän ei halunnut ihmisten tietävän, että juomattomuus johtui heistä.

Pauli tahtoi tietää koko ajan, mitä hänen ympärillään tapahtui. Sen lisäksi hän halusi olla varma, ettei itse tekisi mitään, joka kaduttaisi myöhemmin. Samat säännöt koskivat hänen vaimoaan ja Josefinaa.

Pauli ajatteli nuoria juhlijoita. Miten he olivat ihailleet heidän kotiaan. Miten he olivat kuunnelleet hänen sanojaan kuin jokainen ääneen lausumaton välimerkkikin olisi ollut kultahippu. Varsinkin yksi nuori nainen, joka oli kimaltavassa mekossaan tuonut mieleen diskopallon. Hän oli hysyttellyt muita kuullakseen Paulin jokaisen sanan.

Myöhemmin nainen oli hakeutunut hänen seuraansa. Halunnut olla hetken kahden. Se oli epäilyttänyt Paulia. Nainen oli liian hyvännäköinen tyrkyttämään itseään kenellekään. Joko hän oli todella innokas tekemään rahaa tai sitten hän oli peitetehtävissä oleva poliisi tai toimittaja. Joku saisi tarkistaa naisen taustat uudelleen.

Naisella oli ollut kaksi sormusta vasemmassa nimettömässään. Kun Pauli oli kysynyt aviomiehestä, nainen oli naurahtanut, ettei sellaista ollut. Hän kuulemma piti ulos lähtiessään sormuksia, koska halusi olla saalistaja eikä saalis. Tosin hän oli kuulemma huomannut, ettei miehiä juuri-kaan kiinnostanut, oliko hän naimisissa vai ei.

Pauli oli halunnut naista niin, että kiveksissä kihelmöi. Nainen oli vaikuttanut kypsältä poimittavaksi. Paulilla oli kuitenkin periaatteensa ja yksi niistä oli se, ettei hän mennyt sänkyyn kenenkään sellaisen kanssa, jonka taustoja hän ei tuntenut tarpeeksi hyvin. Toki hänen assistenttinsa Josefina oli selvittänyt jokaisesta vieraasta sen, minkä pysyi, mutta se ei riittänyt Paulille. Hänen luottamuksensa oli ansaittava.

Portaista kuului askelia. Olivia lähestyi miestänsä valkoinen silkkihamutakki kahisten. Nainen oli pessyt meikit kasvoiltaan ja antanut kampauksensa tuupertua. Hän näytti silti kauniilta.

Olivia kietoi kätensä miehensä ympärille ja painoi poskensa tämän yläselkään.

”Onko hän tyytyväinen?” nainen kuiskasi.

”Kaikki meni niin kuin piti.”

Pauli laski kätensä vaimonsa käsien päälle.

”Mites sulla? Oliko kivaa?”

”Mikä se hottis oli, joka oli niin kovasti kiinnostunut susta?”

”Mä mietin samaa. Se oli jotenkin vähän liian innoissaan kaikesta.”

”Pitäiskö se poistaa listalta vai pitäiskö meidän mennä sen kanssa sänkyyn?”

”Jossu saa tarkistaa sen taustat uudelleen. Nainen kuitenkin tietää jo kaikenlaista.”

”Onko meidän syytä olla huolissamme?”

”Asia hoituu tavalla tai toisella.”

Olivia irrottautui miehestään ja astui hänen viereensä.

”Mikä toi mytty on? Tossa ihan rannassa. Laiturin oikealla puolella.”

Pauli siristi silmiään.

”Ei helvetti. Se näyttää ihmiseltä.”

4.

Rikosylikonstaapeli Teemu Taikkonen istui Rauman poliisiaseman pihalla odottavaan Škoda Octaviaan, jossa vanhempi

rikoskonstaapeli Nelli Nurminen odotti jo kuskin paikalla. Nainen näytti yllättävän raikkaalta siihen nähden, että oli vappupäivän aamu eikä kello ei ollut vielä viittäkään.

”Eikö sun pitäisi olla krapulassa tähän aikaan?” Teemu kysyi, kun kollega kääntyi Hankkarintielle, joka muuttui kohta Vähämaanpuistoksi ja sen jälkeen Seminaarinkaduksi.

”Ei sitä aina jaksu olla kolmantena, viidentenä tai seitsemäntenä pyöränä. Mä söin Cittarin kanasalaattia, join lasillisen valkkaria ja vahtasin brittiläistä poliisisarjaa poikakaverityyny kainalossa. Meillä oli tosi mukavaa yhdessä.”

”Harmi, ettei tullut puheeksi. Sä olisit voinut tulla meillemme. Me oltiin Taijan kanssa kahdestaan ja pelattiin lautapelejä. Mäkään en uskaltanut juoda kuin yhden oluen, kun Taijan kanssa ei vielä oikein tiedä, mihin suuntaan tilanteet kehitty.”

Nelli vilkaisi Teemua ja hymyili myötätuntoisesti. Hän oli hyvin perillä Teemun tyttären pitkään jatkuneista mielenterveysongelmista.

Heidän oikealla puolellaan oli Keskuspuisto, joka täyttyisi vain tuntien päästä raumalaisista, jotka tulisivat katsomaan Rauman Poikasoittokunnan vappumarssia. Orkesterin nimi oli säilynyt ennallaan, vaikka siinä oli jo vuosikymmeniä ollut enemmän tyttöjä kuin poikia.

Teemunkin oli ollut tarkoitus mennä Taijan kanssa Valtakadun lehmusten alle katsomaan ohimarssia. Sen lisäksi heillä oli varattuna paikat Café Salin vappubrunssille, mutta tuskin Teemu ehtisi sinnekään. Pitäisi soittaa myöhemmin Sonjalle ja kysyä, ehtisikö käly viedä Taijan syömään hänen piikkiinsä.

”Mites Artturi?” Teemu kysyi.

Nelli pyöritteli silmiään ja puhui lespaavalla nuotilla.

”Joo, kyllä mä voin tulla, mutta josh mä olen ihan rehellinen, Nelli Nöpönenänen, niin mä oon juonu vähän shimaa illalla. Tiedät sä muuten, Nelli Nuuskhatuikkunen, että mä tykkään shusta ihmishenä ja arvostan shua niinku kollegana...”

”Ei varmaan sanonut Nöpönenänen ja Nuuskhatuikkunen.”

”Ei niin. Se oli kuulemma juonut vaan muutaman viskin ja lupas tulla suoraan asemalle sitten, kun on puhaltanut nollat.”

”Mäkin ostin joskus Powerista alkometrin. Myyjä sanoi lopuksi: ’Ei sitten muuta kuin kovaa käyttöä.’”

He lähestyivät rautatietasoristeystä. Nelli nyökkäsi liikennelympyrän vasemmalle puolelle jäävää Valtakulmaa kohti.

”Mä sitten tykkään tosta jugendtalosta.”

”Itse asiassa se on funkkista.”

”Mikä ero niillä on? Tai älä kerrokaan. Mä en jaksakaan esitelmää tähän aikaan aamusta.”

He ylittivät tasoristeyksen. Syvärauman kadun varrella oli useita kerrostaloja, joiden alimmissa kerroksissa oli liikehuoneistoja, vaikka oltiin parin kilometrin päässä varsinaisesta keskustasta.

”Mitä me tiedetään tapauksesta?” Teemu kysyi.

”Ei vielä paljon mitään. Keski-ikäinen nainen löytynyt Purjehtijankadulla sijaitsevan omakotitalon rannasta ilmeisesti hukkuneena. Ilmoittaja oli talon rouva.”

He jatkoivat matkaa hiljaisuudessa. Hetken kuluttua he saapuivat Syväraumanlahden venesataman kohdalle. Joitakin

paatteja oli laskettu vapuksi vesille, mutta läheskään kaikki laituripaikat eivät olleet vielä käytössä. Nelli käänsi auton vasemmalle Purjehtijankadulle. He ohittivat padelkentät ja jalkapallokentän, jossa Teemu oli pikkupoikana pelannut Rauman Kisa-Veljién riveissä Rauman Työväen Urheilijoi-ta vastaan. Hän muisti saaneensa elämänsä ensimmäisen varoituksen potkaistuaan vastustajaa nilkkaan.

Tien loppupäässä olevat omakotitalot olivat vierä vieressä kadun reunassa. Teemu tiesi, että niissä oli reilunkokoiset takapihat, jotka ulottuivat mereen asti. Täällä sitä kelpaisi asua – meren rannalla, mutta kuitenkin selvästi kaupunki-alueella. Tosin hän viihtyi erinomaisesti omassa pienessä talossaan Vanhassa Raumassa. Jos hän halusi oleilla meren äärellä, hän saattoi aina asettua joksikin aikaa appivanhempiensa mökille Pyhärannan Rihtniemeen, johon ei ollut keskustasta matkaa kuin kymmenisen kilometriä eikä sieltä ollut Ruotsin rannikollekaan kuin pari sataa kilometriä, jos halusi veneillä vähän enemmän.

Nelli pysäytti auton kadun varteen teknisen tutkinnan valkoisen pakettiauton taakse. Rikostutkijat kävelivät laattakivipolkua kohti rantaa. Teemu tunsä sieraimissaan talvi-uniltaan heränneen meren tuoksun.

He näkivät jo talon kulmalta rikosyli-konstaapeli Lassi Kulmalan sekä vanhemman konstaapelin Saana Vitikaisen. Lassi käänteli ruumista ja Saana otti kuvia.

Komean laiturin päässä seisoi järjestyspoliisin partio tuijottamassa merelle. Teemu tunnisti konstaapelit Matti Vähäkoivistoksi ja Katariina Korikoskeksi. Matti oli tunkenut molemmat peukalonsa varustevyön alle. Katariina selitti miehelle jotakin. Kädet heiluivat laajassa kaaressa.

Heidän vieressään laiturilla keikkui Rauman poliisin uusi vene, jota Teemu kadehti kollegoiltaan.

Teemu ja Nelli vilkaisivat hämmentyneinä toisiaan. Mereltä puhaltava tuuli toi heidän korviinsa hyräilyä. Se kuulosti tulevan Lassin suusta. Miksi tasaisen luonteen omaava eli aina huonolla tuulella oleva tekninen tutkija intoutui hyräilemään aikaisin vappuaamuna vesikropan vieressä?

”Mikä tota vaivaa?” Teemu kuiskasi.

”Se on saanut pitkästä aikaa.”

”Saatat muuten olla oikeassa. Sen vaimohan lähti käymään sukulaisissa Thaimaassa ja sen piti palata vapuksi.”

”No niin. Oliko muita kysymyksiä?”

”Mikä toi biisi on?”

”Ei hajuakaan, mutta päin helvettiä se ainakin menee.”

Kun he pääsivät alas rantaan, Lassi nosti katseensa ruumiin viereltä.

”Huomenta arvon kollegat.”

Saanakin nyökytteli.

”Huomenta.”

Laiturilla seisovat Matti ja Katariina kääntyivät ympäri. Katariina heilautti iloisesti kättään. Partiokaverit kävelivät muiden luokse.

Teemu tuijotti rantahietikolla makaavaa märkää naista, jonka vaaleaksi värjätyt hiukset valuivat vettä. Merivesi oli sekoittanut kasvoilla olleen runsaan meikin jonkinlaiseksi pikkulapsen piirustukseksi. Nainen oli pukeutunut violettiin kiiltävään puseroon ja polvipituisen mustaan hameeseen. Kenkiä ei näkynyt. Naisen silmät olivat auki. Niissä asui kauhu.

”Noin 50-vuotias nainen. Löytyi vedenrajasta. Kuollut

mitä luultavammin hukkumalla. Ei tietoa henkilöllisyydestä”, Lassi kertoi.

Rikosylikonstaapeli osoitti naisen ohimoa.

”Katsokaas tätä.”

Uhrin otsassa oli iso ruhje.

”Olisiko hän voinut lyödä päänsä ja pudota sen jälkeen veteen? Tai loukata sen vasta vedessä?” Teemu kysyi.

”Kyllä kai periaatteessa, mutta sitten on vielä nämä.”

Lassi käänsi ruumista. Kädet oli sidottu selän taakse nippusiteillä, samoin jalat oli sidottu nilkoista yhteen.

”Henkirikosta ei ole edes yritelty peitellä.”

Teemu vilkaisi kohti taloa, jonka pihassa he seisoivat.

”Olisi aika erikoista, että talon väki tappaisi ihmisen, jättäisi ruumiin omaan rantaansa ja soittaisi sen jälkeen häkeen. Mutta joku haluaa osoittaa sormella heitä. Ellei löytöpaikka ole sattuma.”

Katariina huokaisi kevyesti.

”Onko tämä sun ensimmäinen kroppa?” Nelli kysyi.

Nainen nyökkäsi vakavana.

”Sulla kävi sitten tuuri”, Lassi sanoi nostamatta katsettaan ruumista. ”Tämä on siistissä kunnossa. Toista se on sitten, kun pääset tekemisiin jonkun autoon murskaantuneen lapsen kanssa tai tyyppin, jonka aivot on ammuttu ympäri seinää, tai vesikropan kanssa, joka on lillunut vedessä kuukausitolkulla.”

”Onko noilla nyt tarpeen hekumoida?” Nelli tuhahti.

Lassikin ymmärsi menneensä turhan pitkälle. Ainakin hänen kasvoiltaan saattoi lukea noloistumisen merkit. Mies oli aina ollut erityisen ylpeä siitä, ettei häntä hetkauttanut työasioissa juuri mikään.

”Onko varma, että nainen on kuollut näillä huudeilla?”
Teemu kysyi.

”Se selviää sitten aikanaan piilevätutkimuksista, joiden kanssa menee aikaa, kuten tiedät. Mutta minkäänlaisia raahausjälkiä ei paikalla ainakaan näy. Eli jos hänet on tapettu muualla, hän on päätenyt tänne joko vesiteitse tai sitten hänet on kuljetettu paikalle talon suunnasta. Jälkimäisestä on paha sanoa mitään, koska kuten näette, ranta on täynnä jälkiä. Myöskään verijälkiä ei näy lähimaillaakaan, joten päävamma ei ole tullut varmaankaan tässä.”

”Täällä on ollut vappubileet”, Matti puuttui puheeseen. ”Sen verran ehdittiin saada selville talon väeltä. Vaikka onhan tuolla ylhäällä toi juhlakatoskin vielä siivoamatta. Omien sanojensa mukaan eivät tunteneet uhria. Olivat siirtyneet sisälle yhden hujakoilla, kun oli alkanut sataa. Sateen alkamisaika ainakin pitää paikkansa. Oltiin silloin vesillä. Siihen aikaan rannassa ei ollut kuulemma mitään ylimääräistä. Soitto häkeen tuli neljän maissa, joten ruumis on ilmestynyt tähän yhden ja neljän välissä, jos puhuivat totta.”

Teemu katsoi vielä kerran naista. Hän oli yhtäkkiä varma, että oli tavannut tämän joskus. Hän ei vain saanut päähänsä, missä ja milloin.

5.

Vanhempi rikoskonstaapeli Artturi Kataja yritti maata paikallaan. Häntä harmitti. Kukaan ei voinut vaatia, että hän oli työkuunnossa aamuyöllä vapaapäivänään, mutta hän olisi halunnut olla. Ensinnäkin merenrannasta kuolleena

LIIKKUUKO RANNIKKOKAUPUNGISSA SARJAMURHAAJA?

Keltainen moottorivene lipuu aamuöisen sumun keskellä Syväraumanlahdella. Pian luksustalon rannalta löytyy hukunut nainen, jossa on Taikkosen mielestä jotakin tuttua. Päivää myöhemmin Vanhasta Raumasta löytyy terapeutti ammutuna ja heti seuraavana päivänä nuori mies kuolleen kotoaan.

Rikosylikonstaapeli Teemu Taikkonen tiimeineen on ymmällään. Liittyvätkö tapaukset jotenkin toisiinsa tai saaristosta kaupunkiin kulkeviin huumeisiin? Oli miten oli, Taikkoselta jää vapunvietto väliin. Se on ammatinvalintakysymys.

CRIME
TIME



9 789528 507840

ISBN 978-952-850-784-0 • KL 84.2